

kolumni

Täydellisyyttä parantamassa

Tanja Kuronen on sosiaalipolitiikan (a)ikuisopiskelija, uusperheen emäntä ja parantumaton maailmanparantaja.

Ei kai kenenkään elämä ole helppoa, mutta maailmanparantaja tekee itse omasta elämästään vielä vaikeampaa. Hänelle ei riitä oma tai perheen hyvinvointi, sillä hän kantaa huolta myös naapureista, kaupan tädistä, opettajista, Intian lapsista, uhanalaisista eläimistä ja spurguista. Myös Itämeri, kulttuuri-imperialismi ja aids vievät maailmanparantajan yön unet.

Joidenkin taakkaa lisäävät vähäisemmätkin asiat. Tiedän yhden, jota huolestuttavat tyhjiin kerrostaloasuntoihin kasautuvat ilmaisjakelulehdet.

Vuoden alussa seison peilin edessä ja olen huolissani itsestäni. Naama on veltoempi kuin edellisvuonna, myös vyötärön ympäryskinkkuu maa näyttää vetävän yhä himokkaammin puoleensa.

Vieläkään en ole lukenut yhtään antiikin klassikkoa ja espanjan tunnit jäivät subjunktiviin. Mitä maailma tekee tällaisella parantajalla? Mitä annettavaa voi olla, jos ei saa edes omaa lihaansa kuriin?

Zana Briski työskenteli Kalkutan bordelleissa syntyneiden lasten kanssa dokumentoiden heidän elämänsä ja opettaen heitä valokuvaamaan. Kahden vuoden uurasuus tuotti hienon dokumentin *Born into Brothels* vuonna 2004, valokuvanäyttelyitä sekä kahden lapsen pääsyn kouluun. Toiset eivät joko halunneet kouluun tai heitä ei päästetty, he karkasivat tai heidät haettiin pois.

Kaksi vuotta ja kaksi lasta. On iso kysymys, onko lasten laittaminen kouluun paras tapa auttaa heitä. Meidän koulutusoptimistisesta näkökulmastamme lapsen ulospääsy kurjuudesta käy itsestään selvästi lukutaidon ja koulun kautta.

Monenlaisten taitojen hankkiminen on arvokasta, mutta koulutuksen korostamista voidaan pitää myös länsimaisena kulttuuri-imperialismina. Voisi olla helpompaa ja tehokkaampaa tukea ihmisiä sellaisissa asioissa, joita paikallinenkin kulttuuri tukee. Tällöin autettaisiin muitakin kuin vain niitä kahta, jotka päästetään kouluun.

En osaa ehdottaa mitään mullistavaa niille, jotka haluavat tehdä jotain Kalkutan lasten hyväksi, jotta nämä eivät joutuisi seuraamaan äitiensä jalanjälkiä. Ehkä sen osavat tehdä ne lapset, jotka Briskin uurastuksen tuella pääsivät kouluun.

Äkkiä maailmanparantajan minäprojekti näyttää huvittavalta. Luulenko tosiaan, että maailmanparannus on kiinni vyötärönmitasta? Vaadinko itseltäni täydellisyyttä tunteakseni paremmuutta epätäydellisessä maailmassa?

Tänä vuonna lupaan: Saan olla se mikä olen. Olen riittävän hyvä tekemään jotain pientä kaiken sen hyväksi, mistä olen huolissani. Laitan roposen katusoittajan mussyyn, teen makaronilaatikon naapurin alkkisperheelle, ostan Kalkutan lasten ottamista valokuvista kootun kalenterin ja nukun yöni hyvin. Maailma ja minä emme tule siitä täydellisiksi, mutta paranemme edes vähän.